

нападатъ. Тѣ, дѣйствително сж убили не по-вече отъ 15,000 души — малка работа! Тѣ сж обезчестили само 10 или 12,000 жени и на-да-ли сж насѣкли на парчета по-много отъ 8 или 9,000 дѣца. Вие виждате, какъ клѣветятъ на бѣдните турци, които, като поиспиташъ сжвѣмъ не сж такавъ лошавъ народъ. Напротивъ, тѣ въ сжщностъ сж твждѣ славни и спокойни и достойни хора; ние сме длжжни да имъ сжчувствуваме, даже да ги пазиме отъ дивите бжлгаре.“ Повидимому, има старци, стоящи съ едина кракъ въ гроба, които весело са шегуватъ за жените, живи изгорѣни въ пазарджикската (?) черкова или за дѣцата, набити на щикове, но азъ не принадлежа камъ тия люди, не мога да раздѣлямъ погледа имъ, не мога хладнокржвно да смѣтамъ и анализирамъ безчовѣчните злодѣйства; за това предоставямъ статистиката на Беринга и Скайлера.

Говорятъ, че сичките звѣрства въ Бжлгария сж направени отъ нередовните войски, надъ които турското правителство нѣма никакавъ контролъ и за това Портата за тѣхъ не е отговорна, а, напротивъ, била би твждѣ радостна, ако да можеше да уджржи баши-бозуците. За зла честъ, множество фактове доказватъ лжжовността на единъ подобенъ погледъ. Ако турското правителство дѣйствително искрено осжждаше станалите ужаси, то би подхвжрлило на примѣрно показание главните предводители на баши-бозуците. Но въ дѣйствителностъ Шевкетъ-паша, който изгори село Пазарджикъ (?) и уби почти сичките му жители по единъ най-вжзмутителенъ начинъ, получи високо назначение при султанския дворець въ Цариградъ. Още по-краснорѣчивъ е примѣра на Ах-